

PROVES D'ACCÈS CATALONIA FILM SCHOOL:

PROVA D'INTERPRETACIÓ:

Presentar dos monòlegs, un que estableix l'escola i un de lliure elecció. El primer es presentarà pensant una petita posada en escena. El segon es farà davant la càmera. A continuació us presentem els monòlegs obligatoris en la versió masculina i femenina. El monòleg obligatori es un text en la seva versió original en Català. Recomanem que el text de lliure elecció sigui en Castellà. Així veurem als i les aspirants treballar en els dos idiomes en què habitualment es treballa al nostre mercat teatral i audiovisual més proper. No obstant, si algú no parla o no entén Català o Castellà, permetem que els textos es presentin en la llengua materna de l'aspirant.

MONÒLEG OBLIGATORI NOI

“Vaig decidir fer-me protèsic dental per vocació. Es pot dir així. El meu avi portava dents postisses . Resulta que un estiu, amb tota la família, vam llogar un vaixell – petit, no et pensis– , per fer un creuer per Mallorca, Menorca, Eivissa, Formentera... Les Balears, en definitiva. Resulta que el meu pare és molt bo explicant acudits. Doncs estàvem prenent el sol a coberta i va explicar-ne un d'una dona que anava pel carrer amb les calces en un turmell i llavors venia un guàrdia civil i li demanava la documentació i bé, etcètera... Jo no el vaig entendre, tenia dotze anys... Resulta que el meu avi sí que el devia entendre, perquè li va agafar un atac de riure tan gran que va rodolar per coberta, se li van desencanaixar les dents i li van caure a l'aigua. No portava recanvi i només va poder beure líquids i menjar papilles fins que li van enviar unes altres dents de Barcelona. Per a ell van ser uns dies terribles. Vaig pensar que havia de trobar un sistema perquè les dents postisses no es desencanaixessin en riure. D'aquí la meva vocació”.

Fragment del personatge de Guillem a *Dakota*, de Jordi Galceran.

MONÒLEG OBLIGATORI NOIA

“Acabo de conèixer un tipus que està mig boig, bé... Boig no, però imagina't que anava en aquell helicòpter buscant exteriors per rodar una pel·lícula... I de sobte, què veu? El meu cotxe que crema. Doncs me l'ha comprat, t'ho juro... Una vegada han apagat el foc no ha deixat que la grua se l'emportés de cap de les maneres... Ha dit que el volia allà mateix, tal com havia quedat... Es veu que vol filmar unes escenes d'algú que s'ha estibat al fons d'un precipici... Quina sort, oi? No m'ha pagat gaire, però més val això que no res, no? A més, hem estat parlant una bona estona i al final m'ha dit que em volia fer una prova per sortir a la pel·lícula... Un paper molt petit... No hauré ni de parlar... Tot i que jo ja he fet d'actriu, és clar

que fa molt de temps, i al teatre... Quan li he dit s'ha quedat de pedra! Bé, de pedra no, però no s'ho esperava... Vaja, que si li arribo a dir abans que havia fet teatre, segur que no em fa cap prova, segur que no... La veritat és que no sé com s'ho ha fet per sortir-se amb la seva... Vull dir amb els bombers..., els de la grua... Fins i tot amb la policia... I ara que ho penso... No li he preguntat com es deia la pel·lícula!".

Fragment del personatge de Glòria a *Cel*, de Lluïsa Cunillé.

PROVA DE VEU

Durant la interpretació dels dos monòlegs, el tribunal valorarà la projecció i dicció de l'aspirant. A més, no obstant, l'aspirant haurà de presentar una peça cantada, de la seva lliure elecció, amb o sense base musical. Es valorarà positivament la interpretació de la cançó.

PROVA D'EXPRESSIONS CORPORAL

L'aspirant haurà de presentar un exercici corporal executat sobre la peça *Après la Pluie*, de René Aubry . L'exercici haurà de tenir un mínim d'un minut i mig de durada, i un màxim del total de la peça musical. Per a elaborar-lo, l'aspirant pot fer servir qualssevol llenguatge corporals del que disposi (dansa, expressió corporal, mim corporal dramàtic, acrobàcia, lluita escènica, pantomima,... etc).